

[Palle Simonsen]

også på kommissionsdomstolens fortolkning, denne uvildige retsafgørelse, som vi har fået her i folketinget. Det kan hr. Gert Petersen selvfølgelig have sin opfattelse af, men jeg har forstået det sådan, at denne debat har sin baggrund i en drøftelse af, hvorvidt forsvarrets efterretningstjeneste efterlever de opgaver, der er stillet, eller den ikke gør det. Det, hr. Gert Petersen nu går ind på, er også i høj grad en kritik af kommissionsdomstolen, og den må stå for hr. Gert Petersens egen regning. Men det hænger måske sammen med – og det synes jeg hr. Gert Petersens indlæg viste – at det alligevel ikke er så meget, de stærke kritikere har at hænge sig i.

Det spørgsmål, der så rejser sig og rejses af forespørgerne, er, hvorvidt kommissionsdomstolens beretning i øvrigt må give anledning til kritik, og det spørgsmål er ikke vanskeligt for os at afklare. For når man går beretningen igennem, må man konstatere, at den på alle punkter konkluderer, at der ikke findes grundlag for anklager eller ønsker om at forfølge spørgsmål yderligere. Det er egentlig, hvad jeg på godt dansk vil kalde en frifindelse.

Det er klart, at en efterretningstjeneste må vise en ekstraordinær omhu på alle måder – jeg understreger på alle måder – og det stiller store krav til personudvælgelse, men i det så stærkt omdiskuterede eksempel, hvor jeg ikke engang vil nævne navnet, har forsvarrets efterretningstjeneste jo også selv draget konsekvensen, hvad vi kun kan være tilfredse med, og man har gjort det, uden at nogen har tilskyndet dertil udefra.

Det skal stå klart, at vi ikke ønsker ændringer af de retningslinjer, forsvarrets efterretningstjeneste arbejder efter i dag, og at det at føre kontrol med reglerne efter vores opfattelse alene er ministerens ansvar.

I ministerens redegørelse opregnes en række eksempler på, hvordan ministeren vil udøve det ansvar, og det er vist ikke for meget sagt, at der ikke er ét hjørne, hvor forsvarsministeren ikke kommer hen. Det er som sagt stadig væk ministerens ansvar – og det kan ikke understreges tilstrækkelig kraftigt – at gennemføre de nødvendige kontrolforanstaltninger, men, må vi også føje til, således, at forsvarrets efterretningstjeneste fortsat får mulighed for at løse den opgave, som dette folketing også har stillet forsvarrets efterretningstjeneste.

Vi er derfor heller ikke med på ministerens tanker – sådan opfatter jeg det indtil videre – om at iværksætte en kontrol efter det mønster, som man har inden for politiets efterretningstjeneste. Som ministeren jo selv nævner det meget rigtigt, udøves der allerede i dag kontrol gennem organer, der er uafhængige af forsaret, f. eks. ombudsmandsinstitutionen og domstolene, og det skulle egentlig være fuldt tilstrækkeligt.

Der er også grund til at nævne, at det i kommissionsdomstolens beretning netop er anført, at f. eks. bedømmelse af en persons egnethed til sikkerhedsgodkendelse jo i princippet foretages på grundlag af oplysninger, som forsvarrets efterretningstjeneste indhenter fra politiets efterretningstjeneste, og at eventuelt sikkerhedsmæssigt belastende oplysninger kun må videregives fra PET til forsvarrets efterretningstjeneste efter samtykke fra Wambergudvalget. Så er det, man kan spørge: ja men hvorfor skulle der så egentlig nu et nyt udvalg ind for at udøve kontrol?

Jeg vil i den forbindelse gerne stille ministeren et spørgsmål: er det ikke sådan, at efter den instruks, der er blevet udarbejdet efter Kejsergadesagen, blev der fastslået fuld indberetningspligt fra efterretningstjenesten til ministeren, hvorved det yderligere er fastslået, at det er ministerens ansvar at føre kontrol med disse ting? Hvis det er korrekt, mener jeg, det yderligere understreger unødvendigheden af at oprette et nyt kontrolorgan.

Ikke mindst på baggrund af de mange kontrolforanstaltninger, som ministeren opregner, og som jeg her har gentaget, finder vi altså ikke grund til at nedsætte et sådant kontroludvalg. Jeg kan sammenfattende sige, at vi har tillid til, at forsvarsministeren vil leve op til sin ministeransvarlighed, og vi har tillid til forsvarrets efterretningstjeneste.

Dér vil jeg lige indskyde den bemærkning til hr. Kjærulff-Schmidt, der taler om markedsføring af forsvarrets efterretningstjeneste, at jeg egentlig finder, forsvarrets efterretningstjeneste netop gennem det sidste par år i høj grad har søgt at nå frem til dette mål gennem beretninger om den hovedopgave, som forsvarrets efterretningstjeneste har, nemlig at forsyne offentligheden med de sikkerhedspolitiske konklusioner, man er nået frem til, som baggrund for vurdering af forholdene i dette land og forholdet til omverdenen. Det